

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН СЛУЧАЙ НА ОМ

Превод от руски: Стефан Никитов, 1971

chitanka.info

Както винаги пред залез, в храстите шумно чуруликаха „вълците“. С приближаването на човека те притихнаха. После из храсталака се подадоха две твърде любопитни муцунки и мигайки глуповато, проследиха отдалечаващата се фигура в скафандър.

Откриването на този разпространен на Ом гризач в началото шокираше. Не само че зверчето представляваше умалена карикатура на вълк, ами на туй отгоре чуруликаше! Но в края на краищата хуморът на природата беше достойно оценен и „стеновио омус“ — така беше официално наименовано зверчето — нарекоха „вълк“ или „ве ве“ (вълковрабец).

Внезапно ушите на зверчетата щръкнаха: безпокойство, страх — двете изхвъркнаха като ударени с куршум.

Цялата тази сцена се изплъзна от вниманието на човека. Раздвижвайки с плещите си плътния въздух, Майоров бързаше по едва забележимата пътечка към сондажната дупка, откъдето току-що бяха съобщили, че избликнал фонтан от нефт. Изключителен, феноменален! По всичките планети цветът на нефта беше черен, кафяв, жълт, понякога розов. А този тук беше син. Може би разновидност? Или нещо принципно ново?

Майоров не беше в такова настроение, че да забележи плъзгащото се зад него безшумно движение, което изплаши „вълците“. Пък и беше малко затъпял от безкрайната работа. От началото на експедицията от време на време му се случваше да спи два-три часа, ненаситна човешка алчност! Новата планета разкриваше такива несметни залежи от факти, че треската за злато от миналите времена би изглеждала като сънлива дрямка в сравнение с пристъпите на изследователската страст. Главата се пръскаше от обилието на фактите, те прииждаха като пълноводна река и естествено най-потресващите както винаги бяха тези, които още не са успели да открият.

Тъмномалиновото слънце на Ом бе надвиснало над върховете на гората. Небето преливаше в медночервен цвят. Беше тихо като в пуста катедрала.

Тайнствеността на осветлението изведнъж обърка мислите на Майоров. Той повдигна глава, озърна се. И почувствува, че някой го гледа.

Обърна се рязко. Никой. Нищо. Разстеленият по почвата мъх блещукаше с пурпурно сияние.

Майоров не беше впечатлителен човек. За хора от друг тип изобщо нямаше работа на новооткритите планети и в това се криеше дълбок смисъл. Острата впечатлителност означава, че съзнанието е напълно открито за всички външни въздействия, а на неизследвана планета те са извънредно много. Все едно е да се постави чувствителна стрелка на компаса в бушуващо магнитно поле.

Затова Майоров само разкопча кобура на плазмопистолета и ускори крачките. Отдавайки дан на нервността, напълно извинително, когато човек е сам и в гората се промъкват сенки, той постепенно се успокои. Околните гори бяха добре изучени и безопасни. Освен ако тук попаднеш самотен стратопаяк...

Би било дори забавно.

Стратопаяците се отличаваха с непонятна агресивност. За обонятелните органи на всяко животно окованият в скафандър човек представлява само голям къс метал, а за зрението и слуха — движещ се къс. Кой ли ще вземе да напада крачецо парче желязо? Но стратопаяците нападаха още в първия ден. Разбира се, плазмените пистолети ги обръщаха в прах, още щом изскочеха от храсталаците и се устремяха към хората. Последваха още два-три такива опита. Наистина скоро след това животните, изглежда, се уплашиха и вече не се мяркаха пред очите, на което жените от експедицията за разлика от зоолозите неизказано се радваха. „О, какви същества!“ — възкликна една от тях, когато за пръв път видя стратопаяк. И трудно бе да не се съгласиш с това мнение. На хората е присъщо отвращение към подобни същества, но дори и най-отвратителният земен паяк би изглеждал красавец, сравнен с десетлаповата триметрова топка от грапава слуз.

Възникна естествено напълно правдоподобната хипотеза, че стратопаяците имат особен орган за възприятия, който им дава възможност въпреки скафандъра достойно да оценят вкуса на човешкото месо. Да се провери това за съжаление бе невъзможно, тъй като превърнатият в прах хищник не е твърде удобен обект за изследване, а жив екземпляр по липса на време не можаха да хванат...

При мисълта за среща със стратопаяците Майоров все пак усети гнусливо потръсване. Беше чужд на предразсъдъците, но има неща, непоносими за човека. Например скърцането на гвоздей по стъкло.

Пътеката слизаше надолу. Отвъд дънерите, в низината, се очертаваше тъмната ивица на дола. „Още четвърт час път“ — помисли си Майоров, като се спусна по склона.

Стръмнината го принуждаваше да върви ребром. И той пак долови зад себе си някакво движение.

Едва се обърна, и хрусталакът трепна, на върха му в ярката светлина на залеза изникна стратопаяк.

От изненада Майоров загуби равновесие. С отчаян скок той се опита да се хване за най-близкото дърво, но ръкавиците само одраскаха кората, кракът му се подгъна и той се преметна презглава.

... Той лежеше настрани. Болката в крака изпълваше мозъка му с оглушителна пустота. Това, което го заобикаляше, изпъкваше в отделни отрязъци — неясно и объркано.

Внезапно, рязко, всичко застана на мястото си. На пет метра от него се намираше стратопаякът. Опряно на пипалата, животното държеше предните две увиснали във въздуха, а кръглите му, злоещо фосфоресциращи очи гледаха втренчено поваления човек.

После предните му пипала потръпнаха, а погледът на човека се стрелна към кобура. Той беше празен. При падането пистолетът се бе измъкнал и лежеше в калта на разстояние от протегнатата ръка.

Ръката на Майоров бавно се задвижи към пистолета, а очите му гледаха стратопаяка, само стратопаяка, гърлото му се сви от отвращение, предизвикано от болката, от отчаянието при вида на мърдащите пипала с розови смукалца, на нацърбените челюсти, мъхестото тяло.

Предните пипала на стратопаяка се сплетоха в змийски танц, челюстите се разтеглиха, по тялото пробягна тръпка, въздухът се изпълни с отривисти звуци. Пипалата внезапно се насочиха към Майоров, сякаш му протягаха нещо. Ръката на Майоров напипа оръжието.

Стратопаякът зави, именно зави, обръчът на пипалата се разкъса, но ослепителният пламък на пистолета настигна скока му.

Когато зрението му се възвърна, Майоров видя, че стратопаякът лежи до него. Прибързаният изстрел бе само засегнал хищника, но за щастие смъртоносно. Стратопаякът умираше. Пипалата му конвулсивно потръпваха, увивайки се, сякаш с молба в краката на

човека. Разкъсната рана кипеше от бълбукащи мехурчета, очите гледаха с упрек, а от черната паст се изтръгваше откъслечен писък.

Майоров с погнуса се отърси от пипалата. Повреденият крак му причиняваше болка, но все пак успя да стане. „Обикновено разтягане“ — облекчено си каза той и вече с гордост погледна към издъхващото чудовище. То все още жалостно пищеше.

— По-рано трябваше да нападна — промърмори Майоров и със задоволство си помисли, че най-сетне зоолозите ще имат почти неповреден екземпляр.

Пипалата за последен път потръпнаха и затихнаха. Израстъците се разтвориха. Майоров трепна. Стори му се... Не, нямаше грешка: израстъците стискаха някакъв предмет...

Наведе се бързо. И едва не извика: това беше свито на руло късче тънка кора.

С треперещи пръсти Майоров разгърна свитъка. На гладкия лист бяха изобразени човек и стратопаяк. Между тях, зачеркнат с плътен кръст, лежеше плазмопистолет.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 45/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.